

Google keresés[Web](#) [Kerikata.hu](#)

Szépség és költészet

(Új Arc, 1994. február-március, 14. o.)

© 1994 Ambrus Attiláné Dr. Kéri Katalin egyetemi docens

„Mi a költészet? – kérdezed,
Míg mélykék szemed rám veted.
Mi a költészet? Még te kérded?
Te vagy a költészet.”

(G. A. Becquer)

A szépség maga a költészet, és a költészet csupa szépség. A vers, a dal, a líra a szavak legszebb jelentését kibontva: a világ szépségeit leíró, megénekelő alkotások.

A világon bármi szépséges lehet, az ember lelkiállapota és képzelőereje a legegyszerűbb tárgyat, a legrútabb arcot is képes csodálatosan szépnek látni. A napsütés, a tenger, a kedves arca, egy átélt pillanat mind szép lehet, ha a lélek annak érzi. A szépség külső vonzerő és belülről, a dolgok lényegéből sugárzó harmónia. A szépséget megérző lélek rezdülése a költészet. Bár a szépség múlandó, koronként változó és szubjektív, a költészet sajátos eszközeivel mégis képes megragadni a szépség örök, embereken és időn átívelő jellemzőit. Hajdan csodált asszonyok szépsége, régen elcsendült dalok édessége, százszor és ezerszer kiszáradt lombok susogása szól a költeményekből, és sohasem lesznek régiek a jó versek, mert mindegyik „rímél” az ember élményeire, élete eseményeire.

A költészet festészet is, és zene, magában foglalja az összes művészeti ágat. Varázsecsettel dolgozik: minden éppen olyan színű a jó versben, mint amilyenek olvasója látni szeretné, pontosan azok a dallamok szállnak felénk a költeményekből, amelyeket már titkos álmainkban is hallottunk.

A költészet igazán jó társ, ha látjuk magunk körül a szépséget, de segít akkor is, ha elfogyott lelkünkben a harmónia utolsó cseppje. Költészet és szépség nem létezhetnek egymás nélkül, minden percünket beragyogják, és mégis megfoghatatlanok. Sokat lehet mondani róluk, csak éppen a lényeghez ez nem visz közelebb. Viszont elég hozzá egy pillantás...